

פסק דין מתוקן

עניינינו בתביעות כספיות שהגישה התובעת - אגודה שיתופית חקלאית בע"מ, נגד הנתבעים, תושבי היישוב לבון, לתשלום חוב עבור השירותים שמספקת האגודה החקלאית ביישוב לתושבים ובכלל זה לנתבעים.

התיקים שבכותרת אוחדו לדין לפניי.

פתח דבר:

1. התובעת הנה היישוב לבון - אגודה שיתופית חקלאית בע"מ (להלן: "**האגודה**") ו/או "**היישוב**"), התאגדה ונרשמה אצל רשם האגודות השיתופיות, ומאגדת את חברי היישוב לבון.

2. הנתבעים הנם תושבי היישוב לבון והיו חברים באגודה עד למועד פרישתם.

3. הנתבעים הודיעו על פרישתם מהאגודה במועדים שונים וחברותם פקעה על פי המועדים הקבועים בהתאם להוראת סעיף 9 לתקנון האגודה. הנתבעים המשיכו לגור ביישוב לבון לאחר ההודעה על הפרישה.

4. על פי הנתונים העולים מטענות הצדדים, ביישוב ניתנים לתושבים שירותים מוניציפאליים וקהילתיים, על ידי שלושה גורמים שונים: המועצה האזורית, הועד המקומי והאגודה. היישוב גובה דמי חבר או דמי השתתפות באמצעות האגודה מכל משפחה בהתאם לתקציב שמאושר בכל שנה על ידי האסיפה הכללית של האגודה ואלה מהווים דמי השתתפות עבור שימוש בשירותים אותם נותנת האגודה. השירותים ניתנים לכלל התושבים וכוללים: גינון, ניקיון, שמירה, תרבות, חינוך ועלות ניהול השירותים שמספק היישוב וכו'.

5. נוסף לשירותים שמספקת האגודה, המועצה האזורית מספקת שירותים מוניציפאליים שונים לתועלת הציבור, אשר כוללים בין היתר שירותים חברתיים, תרבותיים, וחינוכיים (להלן: "**שירותים מוניציפאליים**") זאת על פי [צו המועצות המקומיות \(מועצות אזוריות\)](#) התשי"ח 1958 (להלן: "**צו המועצות האזוריות**") ו/או "**הצו**"). המועצה האזורית הרלבנטית - משגב (להלן: "**המועצה האזורית**") רשאית להסמיך את הועד המקומי לבצע במקומה חלק מהשירותים המוניציפאליים ביישוב, ובין היתר, להסמיכו לגבות מתושבי היישוב הקהילתי ארנונה כמס חובה, בהתאם לתקציב הועד המקומי המאושר על ידי המועצה האזורית מידי שנה. במקרה שלפניי, המועצה האזורית לא האצילה את סמכות הגבייה לוועד והיא גובה מאת התושבים את הסכומים המגיעים לה על פי הוראות הצו ומעבירה את התקציב לוועד המקומי בהתאם. הנתבעים אינם חולקים על חובתם לשאת בתשלומים שגובה המועצה האזורית או על העובדה כי הגורמים המספקים את השירותים המוניציפאליים בתחומי היישוב הם המועצה האזורית והועד המקומי נוסף לאגודה אשר מעניקה שירותים נוספים.

6. המחלוקת בין הצדדים נסובה סביב תשלום שגובה האגודה כתשלום חובה מכל תושב ביישוב, ואשר נגבה לטענתה למימון סל שירותים קהילתיים אותו מספקת האגודה הקהילתית לתושבי היישוב, בהתאם לתקציבה המאושר מידי שנה על ידי האסיפה הכללית של האגודה הקהילתית (להלן: "סל השירותים"). תשלום לסל השירותים נגבה כסכום שווה מכל תושב ביישוב, בין אם הוא חבר האגודה ובין אם לאו, זאת ללא קשר לצריכה בפועל של השירותים שבסל, כי אם כתשלום כולל עבור סל שירותים קהילתיים כולל. הרכב השירותים הקהילתיים בסל השירותים הקהילתיים, ועלותם הכוללת מאושרים מידי שנה על ידי האסיפה הכללית של האגודה, ובהתאם לתקציב המאושר נקבע סכום הגבייה שהאגודה גובה על ידי חלוקת התקציב לכלל התושבים.
7. הנתבעים מסרבים לשלם לאגודה את התשלום שנדרש מהם עבור אותו "סל השירותים", מנימוקים שונים עליהם ארחיב להלן. התובעת מנגד טוענת כי על כל תושב ביישוב, בין אם הוא חבר באגודה ובין אם לאו, לשלם את דמי ההשתתפות לפי החלטות האסיפה הכללית של האגודה, ובכלל זה עבור סל שירותים בין היתר בשל אופי התנהלות הקהילה ותקנון האגודה הקהילתית, ומכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט ומנימוקים נוספים עליהם ארחיב להלן.

טענות התובעת:

8. התובעת טענה כי היישוב הנו יישוב קהילתי המבוסס על שיתוף חברי ובהתאם הוא מורשה לבחור את מי שירשה להתגורר בו. המועמד המבקש לרכוש קרקע או בית ביישוב קהילתי, נדרש לעבור ועדת קליטה, הקובעת האם המועמד מתאים למרקם החברתי של היישוב שהוא מאופיין על ידי אופי, אידיאולוגיה או חזון משותף לתושבים. היישובים הקהילתיים מתאפיינים בקהילה קטנה יחסית המנוהלת על ידי האגודה השיתופית בהתאם לעקרונות של הדדיות, שיוויון, אחריות אישית, דמוקרטיה וסיוע הדדי וחסכון.
9. התובעת מוגדרת כ"כפר שיתופי" על פי [תקנות האגודות השיתופיות \(סוגי אגודות\)](#) התשנ"ו – 1995 (להלן: "תקנות הסיווג") אשר הוגדר עד 2006: "כפר שיתופי - אגודה ובכלל זה אגודה חקלאית ביישוב כפרי שמטרתו העיקרית הן לארגן את התיישבות חבריה המחזיקים ברכוש פרטי ומקיימים שיתוף בשירותים או במפעלים יצרניים, חקלאיים או אחרים". על התובעת חלות [תקנות האגודות השיתופיות \(חברות\) תשל"ג – 1973](#) (להלן: "תקנות החברות באגודות") ובהן הגדרה זהה לכפר שיתופי. בשנת 2006 תוקנו תקנות הסיווג באופן שבו "כפר שיתופי" לא חייב עוד להיות חקלאי אך תקנות החברות באגודות לא תוקנו בהתאם. הנתבעים טענו כי לאור אי ההתאמה בהגדרה לעיל, אין יריבות בין התובעת לנתבעים. התובעת טענה כי דין טענות הנתבעים כי אין יריבות עם האגודה עקב השינוי בתקנות להדחות שכן אין מחלוקת כי תקנות הסיווג תוקנו בשנת 2006 ואילו תקנות החברות באגודות ב- 1973 כאשר ההגדרה כי כפר שיתופי אינו חייב להיות בהכרח חקלאי, היא ההגדרת הגוברת (התובעת הפנתה לבג"ץ 4124-00 ארנן יקותיאלי נ' השרק לענייני דתות פ"ד סד(1))

142). האגודה היא אישיות משפטית קיימת, רשומה אצל רשם האגודות השיתופיות ואין כל נפקות לסוגיית הסיווג בעניינינו שכן האגודה קיימת ומספקת את השירותים הנדרשים למתגוררים ביישוב.

10. התובעת טענה כי תקנון האגודה השיתופית מגדיר את פעולות האגודה והוא בבחינת חוזה בין האגודה ובין חבריה ובינם לבין עצמם. על פי הוראות התקנון, חברי האגודה חייבים בתשלום דמי חבר בגין שירותים שונים הניתנים לחברי האגודה. ועד ההנהלה באגודה הוא הגוף המנהל והוא נבחר על ידי האסיפה הכללית המורכבת מחברי האגודה והוא רשאי לגבות מחבריו דמי חבר בעבור שירותים שונים הניתנים לרווחתם. התובעת מאשרת כי על פי הפסיקה החלה היום, נותקה הזיקה בין הקצאת מגרש ביישוב הקהילתי ובין החברות באגודה וכי אדם יכול להצטרף ליישוב הקהילתי כבעל נכס גם אם אינו חבר האגודה, זאת בכפוף לועדת קבלה שיעבור ובלבד שיתחייב כלפי האגודה לשלם כל תשלום המתחייב מהיותו תושב המקום.

11. הועד המקומי מנהל את הישוב בהתאם להוראות סעיף 90 לצו המועצות האזוריות והוא גוף אשר נבחר על ידי כלל בעלי זכות הבחירה בפנקס הבוחרים של היישוב גם אם אינם חברי האגודה. [סעיף 91\(א\)](#) לצו קובע כי חברי ועד ההנהלה של האגודה השיתופית להתיישבות החקלאית יהיו גם חברי הועד המקומי של הישוב. הועד המקומי יכול לקבל את כל הסמכויות הנתונות למועצה האזורית וניתן לראות בו כזרוע עצמאית של המועצה האזורית בניהול היישוב בתחומו. סמכויות הועדה נקבעו בצו המועצות האזוריות והן נובעות מסמכות המועצה על פי חוק – ככל שזו תאציל את סמכויותיה לוועד.

12. התובעת הסבירה כי בהתאם להוראות צו המועצות האזוריות, הועד רשאי, בהרשאת המועצה האזורית, להטיל מס שהמועצה האזורית רשאית להטיל, ולגבות ארנונה כללית לצורך ביצוע הסמכויות אשר האצילה לו המועצה האזורית. במקרה של היישוב לבון, המועצה האזורית לא האצילה לגבות דמי השתתפות עבור מכלול השירותים הניתנים ביישוב והוועד המקומי אינו פועל לגביית היטלים או ארנונה. המועצה האזורית גובה מסים מוניציפאליים ומעבירה את הכספים לועד המקומי כאשר אלה אינם מספיקים לתפעל את היישוב. הסכום השנתי שקיבל הוועד המקומי בשנת 2016 עמד על סך של 210,000 ₪ המהווים כ- 30% בלבד מתקציב האגודה כאשר רק עלויות הגינון והמים הציבוריים עולים על סכום זה. בעקבות זאת נוצר צורך לגבות דמי השתתפות מהתושבים עבור השירותים הנוספים הניתנים לתושבים. בהתאם גובה האגודה סך של 310 ₪ לחודש מכל תושב כאשר הסכום הכולל של הגבייה מהווה בין 60-70 אחוז מהתקציב. סכום הגבייה נקבע על פי האסיפה הכללית של האגודה והיא קובעת את הסכום המינמאלי אשר יאפשר מתן שירותים שהאגודה מספקת בתחומים שונים כמו תרבות, חינוך, קליטה, פעילות לילדים ונוער, פעילויות לגיל השלישי וכו'.

13. התובעת טענה כי זכות האגודה, בניגוד למועצה אזורית, לקבוע את צביונו המיוחד של היישוב הקהילתי. זכות האגודה לגבות דמי השתתפות בעבור שירותים נוספים שהיא מארגנת לקהילה למען השבחת ושיפור תנאי החיים בקהילה הוכרה בפסיקה הרחב של בתי המשפט. התובעת הפנתה [לעת"מ 1159-05 עפגין גיורא נ' מועצה אזורית מבואות חרמון](#)

5.4.06) (להלן: "פס"ד עפגין") שם נקב כי הוצאות גינון של היישוב, הוצאות הקמת שער חשמלי, פחי אשפה לצורך הפרדת אשפה לשיפור איכות החיים, ותחזוקת מבני ציבור הן בין הפעולות שנועדו לשפר את רווחת התושבים והאגודה יכולה לגבות בעבור פעולות אלה דמי השתתפות ומה שנקרא "מס משפחתי". התובעת הפנתה גם לתא"מ [25977-03-11](#) **קיבוץ מלכיה אגודה שיתופית נ' איילת ברנהולץ** (5.3.13) **ה"פ (ים) 4320-05 אלי בראון נ' אביר יעקב – כפר שיתופי להתיישבות קהילתית בע"מ (פרוסם בנבו)**.

14. התובעת טענה כי קיים חוזה מכללא בדרך התנהגות – מי שמצטרף כתושב ליישוב קהילתי שיש בו צביון מסויים ורמת חיים מסויימת של שירותי קהילה שמאפיינת אותו – חזקה שהסכים לשאת בעלויות הדרושות כדי לשמור על רמת השירותים של היישוב. יש בכך משום קשירת חוזה בהתנהגות שמשמעותו כי הוא מוכן לשאת בעלויות הדרושות לשמירה על צביון המקום וייחודו. תושב אינו יכול להנות מאופי היישוב ויתרונותיו מחד, ומאידך לא להשתתף ולשאת עם יתר התושבים בעלויות הכרוכות בכך. הצטרפות ליישוב קהילתי משמעותה כי אותו תושב בחר באופן מודע להיות חלק מהיישוב ובהתאם הוא מנוע מלטעון כנגד וועד ההנהלה שאין לוועד הזכות לנהל את היישוב ולקבוע את רמת השירות.

15. התובעת טענה כי השירותים הנוספים אשר ניתנים ליישוב הקהילתי, ניתנים ללא הפרדה בין הצרכנים השונים ובהתאם הם "טובין ציבוריים" (Public Goods) אשר לא ניתן להגביל בהם אדם אחד והם משמשים מקור הנאה לכלל תושבי היישוב, ובהתאם הנשיאה בהוצאות של היישוב מוכרת בספרות המשפטית כ- "בעיית הפעולה המשותפת". תושבי היישוב אשר אינם משתתפים בעלויות השירותים ונהנים מהם הם בבחינת "Free Riders".

16. התובעת טענה כי למקבל השירות קיימת מניעות מלכפור בזכות נותן השירות לתשלום- זאת מכוח דיני עשיית עושר ולא במשפט. מי שמבקש להיות חלק מהיישוב הקהילתי בעל צביון מסויים שבו ניתנים שירותים ברמה מסוימת אך אינו חפץ לשלם בעבור אותם שירותים, עליו להודיע זאת מראש. משלא הצהיר תושב כי אין בכוונתו לשלם על שירות, שתיקתו מהווה מניעות מלכפור בזכותו של נותן השירות לתשלום לפי [חוק עשיית עושר ולא במשפט](#) התשל"ט – 1979 (להלן: "חוק עשיית עושר"). לעמדת התובעת, די בעצם ההתיישבות בישוב הקהילתי בכדי להוות כריתת הסכם מכללא וכדי להקים את החובה לתשלום ואין חובה לקיום עילה דווקא מכוחו של [חוק עשיית עושר ולא במשפט](#).

טענות הנתבעים:

17. הנתבעים טענו, כי דין התביעה סילוק על הסף מחמת העדר סמכות עניינית, העדר עילה, היות התביעה קנטרנית וטרדנית, שווי הסכום הנדרש נישום בחסר ללא שהתביעה תוקנה בהתאם, תשלום אגרה בלתי מספקת על ידי התובעת, ומעשה בית דין. לגרסתם חיוב כספי עבור שירות שלא ניתן להימנע מלקבל הוא מס או לפחות תשלום חובה שיש להטילו אך ורק באמצעות חוק כאמור [בסעיף 1 לחוק יסוד משק המדינה](#). לעמדתם, לא רק הסעד הכספי קובע את הסמכות אלא מהות השאלה המשפטית העומדת להכרעה לפני בית המשפט שהיא האם אגודה שיתופית רשאית לחייב את מי שהפסיק להיות חבר באגודה בגין שירותים

שהיא מעניקה תוך שנטען כי אין התושב יכול להפסיק לקבלם. הלכה למעשה, מדובר בחיוב בתשלום חובה שחוק היסוד קובע כי היא בסמכות המחוקק.

18. הנתבעים טענו כי במועד ייסודה של האגודה היא כונתה "משכני לבון אגודה שיתופית בע"מ" וביום 11.10.2007 השם שהוחלף ל "לבון כפר שיתופי בע"מ". עד תאריך 6.7.06 "כפר שיתופי" הוגדר [בתקנה 32\(3\)](#) לתקנות האגודות השיתופיות כ- "אגודה חקלאית המארגנת התיישבות חבריה כאיכרים המחזיקים רכוש פרטי" כאשר ביום 6.7.06 פורסם תיקון [לתקנה 32\(3\)](#) ונשמטה המילה "איכרים" ועל פי [תקנה 6\(ג\)3](#) לתקנות החברות באגודות, באגודה שסיווג אותה הרשם ככפר שיתופי, הוא לא יראה אדם כחבר בה אלא אם הוא בעל משק בתחום הכפר השיתופי. משכך, ולאור ההגדרה לעיל הרי כי החברות באגודה מותנית בכך כי לחבר יש זכויות בנחלה חקלאית, כאשר בפועל בעלי הזכויות באגודה מחזיקים במגרשים או בית. הנתבעים טוענים כי הסיווג אושר על ידי רשם האגודות השיתופיות והוא בטל מעיקרו וחסר תוקף משפטי ובהתאם לא יכולה להיות יריבות בין גוף חסר תוקף משפטי ובין התובעים.

19. הנתבעים טענו כי אינם חברי אגודה החל מיום 16.11.13 זאת כאשר בישיבת ועד האגודה ביום 28.4.14 הוחלט על אישור הפסקת החברות. לגרסת הנתבעים, הפסקת החברות אינה מותנית באישור ונכנסה לתוקף במועד הודעת הנתבעים על הפסקת החברות גם אם האגודה סירבה למחוק אותם מפנקסי חבריה. לגרסת הנתבעים, האגודה אינה רשאית לחייבם לצרוך שירותים שהיא מספקת לחבירה בכלל וכאלה שהיא מעניקה תוך הסגת גבול "לתחום" של הרשות המקומית והוועד המקומי בפרט.

20. לעמדת הנתבעים, הגבייה במקרה דנן הנה מעורבות של האגודה שלא כדין בעניינים שהם בתחום הרשות המקומית (הנתבעים העלו ביקורת על קביעות בתי המשפט בעניין זה במיוחד כפי שזו עלתה בפסק הדין אשר ניתן לאחרונה בעניין דומה [ע"א 2853/16 ו-16-2890 עו"ד גולן משעלי נגד מתיישבי שריד אגודה שיתופים להתיישבות קהילתית בע"מ](#) (2.11.17) (להלן: "הלכת שריד").

21. הנתבעים טענו כי הוועד המקומי רשאי להטיל ארנונה כתוספת לזו המוטלת על ידי המועצה האזורית על פי הוראות הצו, אך מקום ויתר על זכותו לעשות כן, האגודה השיתופית אינה רשאית לבוא בנעליו ולפעול במקומו בתחומים שהתקנות לא התירו לה, ואין לה כל זכות על פי דין לחייב מי שאינו נמנה על חבריה לממן פעילות בלתי חוקית שאינה "השלמה" וחובה לקבל כל עוד גרים ביישוב.

22. הנתבעים טענו בסיכומיהם כי התובעת לא עמדה בנטל ההוכחה שפעולותיה מהוות השלמה לפעילות הוועד המקומי וכי בפועל החיובים נעשו כדין כנדרש בהלכת שריד. הוועד המקומי ויתור בחוסר תום לב על מאבק אל מול המועצה האזורית לגביית תוספת ארנונה ובחר לגבות שלא כדין באמצעות האגודה סכומי כסף נוספים למימון פעולות הוועד.

23. כאן אציין כי הנתבעים העלו בסיכומיהם שלל טענות אשר לא קיבלו ביטוי בכתב ההגנה. בין היתר כי האגודה השיתופית שמספקת שירותים הנה בבחינת קבלן ועל פי הוראות הצו

העסקתה מחייבת מכרז ומאחר ולא הוצג כזה, הרי כי השירותים שהאגודה מספקת אינם נעשים כדין.

24. הנתבעים הפנו בסיכומיהם לעדותו של מר מרק שירין, עורך דין במקצועו, ויו"ר ועד ההנהלה בין השנים 2013 ועד 2017 (להלן: "מר מרק שירין") אשר העיד מטעם התובעת וטענו כי עדותו מוכיחה כי הפעולות אשר בוצעו על ידי האגודה אינן פעולות השלמה, כי לא ניתנו שירותי תרבות ביישוב וכי ההצהרות אשר עולות מעדות העד מלמדות על ניהול לא תקין של כספי הציבור.

25. הנתבעים חלקו בסיכומיהם על קביעת בית המשפט העליון בהלכת שריד וטענו כי הצדק עם בית המשפט המחוזי אשר קבע כי אין לחייב את מי שאינו חבר באגודה להמשיך ולשאת בחיובי האגודה בהסתמך על סעיפים בהסכם המשתכנים ותקנון האגודה. לגרסתם, במקרה שלפניי, האגודה לא טענה כי קיים הסכם עליו חתמו הנתבעים עם הצטרפותם לאגודה והעד מטעם התובעת אישר כי אין הוראה בתקנון המחייבת את מי שפרש מהאגודה להמשיך ולשלם ובהתאם, ובהעדר עילה חוזית, נשטט הבסיס מתחת להסתמכות התובעת על הלכת שריד. טענת התובעת להסכם מכללא אינה יכולה לעמוד שכן האגודה יכולה לבקש חתימה על הסכם בפועל המסדיר את היחסים בין הצדדים ומחייב את ההשתתפות בעלויות השירותים. בהעדר תקנון חתום אין עילה לחיוב כעל פי קביעת בית המשפט העליון לגרסת הנתבעים בהלכת שריד.

26. הנתבעים טענו כי האגודה אישרה באמצעות העד מרק שירין כי בשלב מסוים הפסיקה ליתן שירותים לנתבעים במהלך שנת 2014 ולגרסתם די בהתנהלות הוועדה בכדי להוות עילה לביטול החיוב, אחרת המדובר במקרה של עשיית עושר ולא במשפט. הנתבעים טענו כי אין לחייבם בגין אספקת המים ליישוב עבור גינות ציבורי שכן התעריף שגובה ספק המים, שהיא מעל התעריף שהוא משלם למקורות, כוללת גם גינת ציבורי.

27. הנתבעים טענו כי מקור החיוב בתשלום אינו מעוגן בחוק, וכי החישובים אשר נערכו על ידי התובעת בדבר גובה החוב לא נתמכו בראיות קבילות וכי לא הוכחו ובהתאם יש לדחותם.

28. הנתבעים זנחו את טיעוניהם בסיכומים לעניין מעשה בית דין ובהתאם איני רואה מקום לדון בטענה זו במסגרת פסק הדין.

דיון והכרעה:

דין בקשת הנתבעים לסילוק התביעה על הסף להידחות:

29. הצדדים הסכימו כי הדיון בטענות המקדמיות שהועלו על ידי הנתבעים יערך במסגרת פסק הדין (ראו: פרוטוקול הדיון מיום 5.12.17). לאחר שבחנתי את טענות הצדדים בשאלת הסמכות העניינית של בית משפט זה לדון בתובענה, שוכנעתי כי דין טענתם להידחות. על פי הלכות בית המשפט העליון, המבחן לעניין קביעת הסמכות העניינית בתחום האזרחי הינו מבחן הסעד (ראו: ע"א 27/77 טובי נ' רפאלי, פ"ד לא(3) 561 (שם דחה בית המשפט העליון מבחן אחר שהוצע והוא מבחן מהות הסכסוך, אותו מבקשים הנתבעים להחיל בעניינינו);

[ע"א 472/83 אריאלי נ' אריאלי, פ"ד מא\(3\) 200, 208](#); [רע"א 483/88 מפעלים פטרוכימיים בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מד\(3\) 812, 815](#); [ע"א 4796/95 אלעוברה נ' אלעוברה, פ"ד נא\(2\) 669](#); [וע"א 8130/01 מחאג'נה נ' אגבאריה \(לא פורסם\)](#).

30. טענת הנתבעים כי ההיטלים נשוא התביעה הם בבחינת "מס" או "תשלום חובה" שיש לקבוע בחוק נבחנה במסגרת הלכת שריד, שם התייחס בית המשפט העליון לסוגיה שלפנינו, ובכלל זה לסקירת הרקע המשפטי עליו הרחיבו הנתבעים בדבר הוראות החוק ועמדת היועמ"ש, וקבע כי החיוב הנדרש על ידי התובעת, אינו בבחינת מס ואין כל מניעה לגבותו על ידי האגודה. יפים בעניינינו הדברים שנאמרו בעניין שריד כדלקמן:

"המערערים תולים כאמור את יהבם בערעור בחו"ד היועמ"ש ובדוח מבקר המדינה, אך אין במסמכים אלה כדי להועיל להם. אין ולא יכול להיות חולק על כך שהאגודה הקהילתית אינה רשאית להשיג את גבולו של הוועד המקומי בכל הנוגע לשירותים שהאגודה מספקת לתושבים ולגביית מס מוניציפלי. ואולם, אין כל מניעה שהאגודה תספק שירותים המהווים תוספת לשירותים המוניציפליים שעליהם אמון הוועד המקומי, ותשלום כזה אינו בגדר מס (ראו: [רע"א 6499/12](#) גבאי נ' ניר יפה – מושב עובדים להתיישבות חקלאית, [פורסם בנבו] בפסקה 4 (19.2.2013))."

...

משהובר כי השירותים הקהילתיים הם שירותים נוספים לאלה שמספק הוועד המקומי, המסקנה היא שאין מניעה שהאגודה הקהילתית תגבה מהתושבים תשלום תמורתם מכוח הסכמה חוזית בין הצדדים. בניגוד לעמדת המערערים אין מדובר במס אסור, ומשכך דין ערעורם להידחות."

31. טענת התובעת כי מדובר בחיוב מכוח הסכם מכללא תידון להלן אך כבר בשלב זה אציין כי קביעת בית המשפט העליון בהלכת שריד אותה הבאתי לעיל, משמיטה את הבסיס מתחת לטענות הנתבעים הן בדבר סיווג הגבייה כמס (או תשלום חובה), והן בדבר גבייה לא חוקית אשר נעשית על ידי האגודה. לאור האמור, טענתם המקדמית של הנתבעים בדבר העדר סמכות עניינית נדחית, ובית המשפט השלום מוסמך לדון בתובענה הכספית של התובעת שאינה בבחינת תביעה לחיוב בתשלום מס.

32. הנתבעים טענו להעדר יריבות בינם לבין התובעת והם אינם חברי האגודה השיתופית, לא קיבלו שירות ספציפי אותו ביקשו לקבל ואין בינם לבין התובעת התחייבות חוזית חתומה. עוד טענו הנתבעים כי ההגדרות שבתקנות הסיווג ותקנות החברות באגודות עליהן הרחבתי לעיל מלמדות כי האגודה השיתופית אינה אישיות משפטית לאור העובדה כי אינה עומדת בהגדרות הקבועות בתקנות, והמתיישבים אינם בעלי נחלה/חלקה חקלאית. התובעת טענה כי היריבות בין התובעת לבין הנתבעים נולדה מעצם מגוריהם של הנתבעים בישוב

והעובדה כי אינם משלמים את דמי השימוש בשירותי התובעת בצד טענות נוספות עליהן הרחבתי לעיל.

33. אני מקבלת את עמדת התובעת לפיה היא מוגדרת כ"כפר שיתופי" על פי תקנות הסיווג, וכי על התובעת חלות תקנות החברות באגודות הכוללות הגדרה זהה לכפר שיתופי. לאחר תיקון תקנות הסיווג בשנת 2006, "כפר שיתופי" אינו חייב להיות "חקלאי" וזאת על אף כי תקנות החברות באגודות לא תוקנו בהתאם (בהתחשב להלכה הקובעת כי התיקון המאוחר גובר). הנתבעים אינם חולקים על כך כי האגודה אושרה על ידי רשם האגודות השיתופיות והיא רשומה "כדין" אך טענו כי האישור נעשה שלא כדין ועל סמך טעות של רשם האגודות השיתופיות. מסקנתי היא כי על פי הוראות התקנות ובאישור רשם האגודות השיתופיות, האגודה היא אישיות משפטית קיימת כחוק. אין מחלקות כי הנתבעים התגוררו ביישוב וכי היו בעבר חברי אגודה עד למועד הודעתם על פרישה בשנת 2013. הנתבעים אינם חולקים על כך כי מקום מגוריהם במועדים הרלבנטיים לתביעה הנו ביישוב לבון ובהתאם דין טענות הנתבעים בעניין העדר יריבות להידחות.

34. באשר לטענת הנתבעים כי נפלו ליקויים באופן עריכת כתב התביעה אציין כי ככל שנפלו פגמים כנטען בניסוח כתב התביעה או החישובים אשר הובאו במסגרתו, אין בכך בכדי להוות עילה לסילוק התובענה על הסף, והעניין יבחן במסגרת דיון בגוף טענות התביעה להלן, על פי נטלי ההוכחה המוטלים על התובעת לפי הוראות הדין.

35. לסיכום – דין טענות הנתבעים לסילוק התובענה על הסף להידחות.

דין התביעה לגופה להתקבל:

36. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, שמעתי את העדים מטעמם, ועיינתי במסמכים אשר הוגשו לתיק, שוכנעתי כי דין התביעה להתקבל.

37. כבר נפסק, לא אחת, כי האגודה רשאית לספק לתושבים ביישוב קהילתי שירותים שונים ובכלל זה גם שירותים, שלפי טיבם הם מוניציפאליים (תרבות, גינון וכו'). ההנחה היא כי הרשות המוניציפאלית אמונה לספק ליישוב שירותים מוניציפאליים שונים על פי הוראות החוק אך אין כל פגם בכך, שהאגודה הקהילתית תבחר להוסיף לשירותים המוניציפאליים שירותים נוספים, על השירותים המוגבלים שמספקת הרשות, גם באותו תחום (ראו: [ע"א \(נצ'\) 12103-11-12 גולן גבאי נ' ניר יפה – מושב עובדים להתיישבות חקלאית](#) (11.6.2012)).

38. קביעת בית המשפט המחוזי בעניין ניר יפה אומצה על ידי בית המשפט העליון ב**[רע"א 6499-12 גבאי ואח' נ' ניר יפה](#)** (19.2.13) (להלן: "**עניין ניר יפה**"). בית המשפט העליון חזר על מסקנותיו בעניין ניר יפה גם בהלכת שריד, שם קבע כי אין כל מניעה שהאגודה תספק שירותים המהווים תוספת לשירותים המוניציפאליים שעליהם אמון הוועד המקומי וכי גביית תשלום עבור השירותים שהאגודה מספקת אינו בגדר מס (ראו: פסקה 21 להלכת שריד אליה הפניתי לעיל).

39. היישוב לבון הוא יישוב קהילתי הפועל במסגרת איחוד וועדים וקיימת זהות פרסונאלית בין חברי הוועד שמשמשים גם כחברי ועד האגודה וחברי הוועד המקומי. הזהות בין הוועדים הנה בהתאם להוראות צו המועצות המקומיות, כאשר קיימת בפועל הפרדה בין תקציב הוועד המקומי לבין תקציב האגודה ואלה מתנהלים בשני חשבונות בנק נפרדים. הוראות החוק והפסיקה מלמדות כי אין כל פסול בכך כי אותו הרכב אנושי ישמש בשני התפקידים הנ"ל (ראו: [ה"פ 4320-05](#) אלי בר און נ' אביר יעקב – כפר שיתופי להתיישבות חקלאית בע"מ (24.1.07)).

40. התובעת הגישה לעיוני מסמכים המלמדים כי במועדים הרלבנטיים לתביעה, המועצה האזורית העבירה ליישוב "תקציב" חודשי באמצעות הוועד המקומי, אשר לגרסת התובעת היה מבוסס על חישוב של אחוז מסוים מסכום הארנונה הנגבה מהתושבים במכפלה של מספר בתי הישוב. נוסף על הסכום הנ"ל, המועצה האזורית מעבירה תשלום שנתי חד פעמי על סך 40,000 ₪ בגין השתתפות המועצה בהוצאות תאורת רחוב - ללא קשר לשיעור הצריכה בפועל.

41. התובעת הצהירה כי במסגרת פרויקט שנקרא "פרויקט המיליון", מקבלת האגודה סכום שנתי לטובת ביצוע תחזוקה של תשתיות היישוב. במסגרת הפרויקט, מקבל הוועד סך של 35,000 ₪ בשנה בכפוף לדמי השתתפות בסך של 17,500 ₪ מתוך משאבי האגודה. הסכום מועבר לוועד המקומי על ידי האגודה וזה פועל בסכום לרווחת התושבים.

42. התובעת הציגה מסמכים המלמדים כי מקור נוסף להכנסות היישוב הוא הגבייה שמבצעת האגודה מהתושבים, כאשר עניינינו בסכום חודשי העומד על סך של 310 ₪ למשפחה במועד ניהול התובענה ומהווה כ- 70% מהכנסות היישוב. במועדים הרלבנטיים לתביעה, סכום הגבייה עמד על סך 280 ₪ למשפחה כאשר הסכום נקבע על פי החלטת האסיפה הכללית. התובעת טענה כי הסכום הוגדל מ- 280 ₪ ל- 310 ₪ עקב אילוצים תקציביים ולאחר שנמצא כי הסכום שנגבה עד כה אינו מספיק לקיום צרכי היישוב.

43. המסמכים שהובאו לפניי מלמדים כי הכספים שגובה האגודה משמשים לשירותי גינון לפי הצורך, ביטחון, השלמה לשכר מזכירות, השקעה בסביבה, תחזוקה של גני משחקים וניקיון מבני ציבור בצד פעילות לילדים ונוער, חיילים, קשישים וכו'. הוועד שומר, לגרסתו, על שקיפות ומציג לפני כל התושבים ביישוב מידי שנה הסבר מנומק ומפורט אודות ההכנסות של היישוב וההוצאות המלאות (ראו: עדות מר מרק שירין, עמ' 27 לפרוטוקול שורות 22-24 ועמ' 28 שורות 1-17).

44. הגבייה שמבצעת האגודה מיועדת כולה לרווחת היישוב על אף כי השירותים המסופקים משתנים בחלקם לפי הצרכים של היישוב מידי שנה. אפנה בעניין זה לתקציבים של השנים 2012 – 2014 אשר הוגשו לעיוני ועדותו של מר מרק שירין מטעם התובעת אשר התייחס להוצאות האגודה והחלוקה התקציבית.

45. מסקנתי היא כי תקציב האגודה הנו תקציב נפרד מתקציב הוועד וכי הגבייה נשוא תיק זה הנה מעבר לסכומים המתקבלים לידי הוועד. אין חפיפה בין הסכומים ואין המדובר בכפל

- גבייה, כפל שירותים או כפל תשלומים. הגבייה משמשת לרווחת התושבים של המקום, על פי השיקולים המקצועיים והצרכים השנתיים של היישוב.
46. משנאמרו הדברים לעיל אציין כי הצדדים אינם חולקים על כך כי אין כל מניעה לגבות מחברי האגודה, מכוח התקנון, תשלומים עבור שירותים נוספים החורגים מהשירותים המוניציפאליים הניתנים על ידי האגודה לחבריה.
47. כמו כן, הצדדים מסכימים כי עומדת הזכות לכל תושב ביישוב לסיים את חברותו באגודה (ראו: [ה"פ 22222-07-10 גיורא עפגין נ' מתיישבי אמנון – יישוב קהילתי כפרי אגודה שיתופית בע"מ](#) (24.10.11)). במסגרת פסק הדין הנ"ל בית המשפט דן ברחבה בסוגיה ולאחר שקיבל ובחן חוות דעת מפורטת של היועץ המשפטי לממשלה בסוגיה קבע, כי סעיף המתנה החזקת זכויות במקרקעין ביישוב ומגורים בו בחברות באגודה, הנו סעיף בטל בהיותו מנוגד לעקרון חופש ההתאגדות שהוא עקרון יסודי בשיטת המשפט בישראל. אין חולק כי הנתבעים רשאים לפרוש מחברותם באגודה, ולאחר פרישתם אין תקנון האגודה הקהילתית מחייבם עוד. העד מטעם התובעת, מר מרק שירין, אישר כי אין סעיף בתקנון המחיל את הוראותיו על מי שפורש מהאגודה (ראו: עמ' 21 לפרוטוקול שורות 13-14).
48. **הסוגיה העומדת להכרעה לפניי, אם כן, היא האם במקרה שלפניי ניתן לחייב את חברי האגודה אשר פרשו והמשיכו להתגורר במקום, או מי שאינו חבר באגודה אך מתגורר ביישוב לבון, לשלם את חלקו בהכנסות היישוב, על פי הגבייה שמבצעת האגודה?**
49. הצדדים מסכימים כי היישוב לבון, כאמור, הוא יישוב קהילתי המתאפיין באוכלוסייה קטנה של מתיישבים, עם אופי, אידיאולוגיה וחזון משותף של כלל התושבים וכי הוא מתנהל על פי עקרונות המקובלים עליהם. אדם המבקש לרכוש בית בלבון, נדרש לעבור ועדת קליטה (בהתאם ל**פקודת האגודות השיתופיות**) הקובעת אם המועמד מתאים למרקם החברתי של היישוב.
50. הנחת היסוד היא כי פלוני שבחר להתגורר ביישוב, עושה זאת מתוך בחירה חופשית לאחר שבחן את אופיו של היישוב, ערכיו, המרקם החברתי שבו, ואת החובות והזכויות החלות על תושבים המקום. חזקה על המתישב כי הגיע למקום לאחר שלמד את ערכיו, זכויות וחובות תושבי המקום ואישר אותם מעצם הסכמתו לעבור ולקחת חלק ביישוב. בעניין זה העיד העד מטעם התובע, מר מרק שירין כי :

" ... ראשית- אני ידעתי היטב לאן אני מגיע ומה החובות שלי כתושב יישוב קהילתי ובאתי מתוך הבנה שאני מגיע ליישוב שמתנהלת בו אגודה. דבר שני- ברור לי לחלוטין שגם אם פתאום מסיבה כזו או אחרת, אני מחליט להפסיק חברות באגודה, זה לא שולל את החובה שלי להמשיך ולשלם את התשלומים לגוף הזה שבסופו של דבר מדובר בכספים שמשמשים את היישוב ואין לי שום כוונה להיות רוכב חופשי על גבם של שאר התושבים.

ש. אבל ההסכמה שלך היא לא נעשית מתוקף הסכמה חוזית, אלא מרצונך החופשי, זה נכון?

ת. ההסכמה שלי נעשית מתוך רצוני החופשי בדיוק כמו שהסכמה של בן אדם שמגיע לגור במקום כזה ומסכים להכלל על תושביו, מסכים לאיזה שהם כללים מסוימים.

ש. אתה בוחן לב וכליות שאתה יודע מה כל אדם שמגיע לישוב מסכים? מאיפה אתה יודע מה הוא מסכים?

ת. כאשר בן אדם מגיע לישוב, הוא יושב מול ועדת היכרות. במסגרת הזאת מתקיימת שיחה שבמסגרתה שואלים אותו למה הוא בא ואיך הוא רואה עצמו משתלב בתוך הקהילה הזאת. במסגרת זו מוסברות לו חובותיו במובן הכספי ובעצם זה שהוא מביע נכונות לדברים, הוא נותן הסכמתו לאופן החיים בישוב הזה. אם מישהו בסופו של דבר חוזר בו מהסכמות אלה, אז זה מה יש.

ש. ואם יתברר לו שמה שהוצג בפניו זה מצג שווא?

ת. אין לי איך להתייחס לשאלה כזו כי היא לא מבוססת על משהו נכון.

(ראו: עמ' 21 שורות 14-24, ועמ' 22 שורות 1-7).

51. יפים בעניין זה הדברים שנאמרו בהלכת שריד שם קבע בית המשפט העליון כי :

"יסודו של החיוב בתשלום עבור השירותים גם בעת פרישה מחברות באגודה, נעוץ במאפייני ההתיישבות בקיבוץ – הרואה ערך בניהול חיי חברה וקהילה, שבהם השירותים הקהילתיים עומדים לרשות כל התושבים באופן שווה. אורח החיים ביישוב היה ידוע לכל אחד מהמערערי שעה שביקשו לבנות בו את ביתם, על המשמעות הכספית הכרוכה בו; ונכונותם של המערערים להשתלב בקהילה ולשלם תמורת השירותים הניתנים לה עמדה, בין היתר, ביסוד המלצתה של ועדת הקבלה בעניינם." (פסקה 26).

52. החוק, הפסיקה והנהלים הקיימים בעניין מלמדים, כי בניגוד למועצה מקומית או עירייה המקבלות תקציבים עצמאיים (גבית מסים והיטלים), תקציבים יעודיים ממשרדי ממשלה (דוגמת חינוך ורווחה) ותקציבים כלליים ממשרד הפנים (מענקים לרשויות), התקציב של היישוב/אגודה – מוגבל ומצומצם. הנחת היסוד היא כי מי שבונה את ביתו ביישוב, מודע לייחודיות של המקום ולמשמעות הכספית הכרוכה במגורים בו, והוא עושה זאת תוך הבנה ברורה כי עליו לשאת חלק בהיטלים ובהוצאות האגודה זאת לצורך המשך קיומה ועמידתה בחובותיה כלפי המתדיינים, כאשר היטלים אלה חלים בחלקים שווים על כל המתגוררים בשטח היישוב, בין אם הם חברים באגודה ובין אם לאו.

53. התובעת טענה כי החיוב בתשלומי האגודה לאחר הפרישה מחברות באגודה הנו מכוח הסכם מכללא אשר נחתם בין הצדדים מעצם היותם תושבים במקום. התובעת הפנתה לפסק דין שניתן בה"פ 12568-03-12 מיכל ולנסי נ' "הררית" אגודה שיתופית להתיישבות קהילתית בהר נטופה (28.8.2013) (להלן: "עניין ולנסי") וכי בין האגודה לבין הנתבעים

נכרת "חוזה מכללא בדרך התנהגות" מכוחו התחייבו הנתבעים לשלם את מסי האגודה גם לאחר הפרישה ממנה. מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט בעניין ולנסי, כי תושב אשר מתגורר ביישוב איננו יכול לטעון מחד גיסא כי הוא מעוניין ליהנות מאופי היישוב ויתרונותיו ומאידך גיסא כי אינו חייב להשתתף בעלויות הכרוכות בשימור רמת החיים והשירותים שמספק המקום. יפים בעניין זה הדברים שנאמרו בעניין ולנסי כדלקמן:

"מי שהצטרף כתושב ליישוב קהילתי שיש בו צביון מסויים ורמת מסויימת של שירותי קהילה שמאפיינת אותו, ועבר את ועדת הקבלה – חזקה שהסכים לשאת בעלויות הדרושות כדי לשמור על רמת השירותים של היישוב. יש בכך משום קשירת חוזה בהתנהגות שמשמעותו – אני מוכן לשאת בעלויות הדרושות לשמירה על צביון המקום וייחודו.

תושב שהצטרף, איננו יכול לטעון כי הוא מעוניין להנות מאופי היישוב ויתרונותיו, אך מבלי להשתתף בעלויות הכרוכות בכך. דהיינו – לדרוש שאת השירותים הקהילתיים האיכותיים יממנו חברי האגודה בלבד. מאחר והצטרפות ליישוב קהילתי בדרך של רכישת נכס מקרקעין או מגורים בנכס כזה איננה מחייבת הצטרפות כחבר לאגודה, כל פרשנות הפותרת תושבים כאלה מהשתתפות בתשלום עבור השירותים הניתנים, היתה יכולה ליצור מצב בו חברי האגודה נושאים בדמי חבר למען השבחת היישוב ושמירה על אופיו ורמתו, ואילו כל התושבים האחרים שבחרו שלא להיות חברי האגודה אך הצטרפו ליישוב בשל צביונו המיוחד - נהנים מכך אך נמנעים מלשלם.

עוד יש לזכור כי מי שהצטרף ליישוב ידע מלכתחילה כי ועד ההנהלה הוסמך לנהל את היישוב, וליישוב כזה הוא מצטרף. הצטרפותו ליישוב קהילתי מושתתת על ההבנה שהוא חלק מהיישוב הקהילתי. לפיכך, הוא מנוע מלטעון כנגד ועד ההנהלה שאין לו הזכות לניהול היישוב ולקבוע את רמת השירותים שבו."

54. הערעור אשר הוגש על פסק הדין (ע"א 6434-13) נמחק ואין בפסק הדין שניתן בערעור המורה על מחיקתו בכדי לתמוך בעמדת הנתבעים כי מסקנות פסק הדין בוטלו או שוננו. כאן אציין כי ההליך בעניין ולנסי הוגש עקב דרישה לחייב את משפחת ירסקי, שהיא משפחת אחותה של הגב' ולנסי - התובעת, בתשלומי האגודה זאת כאשר שהתה המשפחה הנ"ל בבית הגב' ולנסי והתגוררה ביישוב ללא שהייתה חברה באגודה החקלאית "הררית" או בעלת נכס במקום.

55. בעקבות פסק הדין הנ"ל ולאור מסקנותיו, נפתח הליך נוסף לחיוב משפחת ירסקי בתשלומים לאגודה אשר נידון במסגרת ת"א 3464-02-15 הררית – אגודה שיתופית

להתיישבות קהילתית בהר נטופה בע"מ – אגודה שיתופית נ' ירסקי ואח' (ניתן ביום 14.2.18). במסגרת פסק הדין קיבל בית המשפט את עמדת האגודה השיתופית וקבע כי יש לחייב את משפחת ירסקי בתשלומים לאגודה על אף כי לא עברה ועדת קבלה, ואינה חברה באגודה וזאת על סמך הנימוקים אשר הובאו בפסק דין ולנסי. הערעור אשר הוגש על ידי משפחת ירסקי במסגרת ע"א 54577-02-18 אף הוא נמחק בהסכמת הצדדים ביום 24.4.18. בנסיבות אלה מסקנות פסק דין ולנסי הן שרירות וקיימות והן מחייבות לעניינינו.

56. בעניין ולנסי בית המשפט קבע כי השירותים שמספקת האגודה ניתנים למתגוררים ביישוב ללא אפשרות להפרדה בין הצרכנים השונים, ובהתאם עניינינו ב"טובין ציבוריים" Public Goods אשר לא ניתן להגביל את השימוש בהם לאדם או לקבוצה. התופעה של "השקעת חסר" תוך הנאה מהשקעותיהם של אחרים הנה תופעה המכונה בספרות "Free Riders" והיא התופעה העומדת לפנינו כאשר מבקשים הנתבעים שלא לשאת בעלויות השירותים המסופקים לכלל חברי היישוב שבו הם חיים. בית המשפט עמד על הבעייתיות במקרים מעין אלה שהפתרון הראוי להם הינו התערבות רגולטורית המסדירה את השתתפות בהוצאות לצורך יצירת הטובין הציבורי או כל הסדר אחר אשר יש בו בכדי לחייב השתתפות בעלות המצרך הציבורי.

57. כאן אציין כי עניינינו בשירותים אשר לא ניתן למנוע מבודדים מתוך חברי היישוב. התובעת, על פי העדויות אשר הובאו לפניי, ניסתה להפריד את השירותים שהיא מספקת ובכלל זה לאסור את השימוש במשאבי האגודה לאלה שפרשו ממנה על דרך קביעת תעריפים שונים לפעילויות שונות שהיא מספקת אך לגרסת העד מטעמה, הבינה מהר מאוד כי לא ניתן לעשות את ההפרדה:

"אנחנו לתוך העניין הזה של אנשים שפורשים מהאגודה, נכנסנו במצב די מופתע. כשאנחנו קיבלנו את ההודעה הזאת שלהם, לא הייתה לנו תשובה מיידית איך לתת מענה לדבר הזה. בשלב מסוים באנו ואמרנו "אנחנו נתמחר לכם את השירותים בנפרד" – מהר מאוד הבנו שהדבר הזה בלתי אפשרי מבחינתנו ולא ידענו לתמחר את הדברים האלה בנפרד. בשלב מאוחר יותר היתה אסיפה של תושבים שמאוד כעסו על העובדה שקבוצה מסוימת החליטה לא לשלם וביקשו להפסיק את מתן השירותים לאותה קבוצה. גם את זה, בסופו של דבר, מהר מאוד הבנו שאנחנו לא יודעים לעשות את מרבית השירותים. אני לא יודע למנוע מהם את צריכת הנוי שמשקיעה האגודה, אני לא יודע למנוע מהם לעשות שימוש במגרש פטאנק שבנתי, אני לא יודע למנוע מהם שירותי מזכירה שאני ממנה, אני לא יודע למנוע כמעט שום פעילות ולכן גם עם זה הפסקנו. עובדה שהייתה מסיבה ומישהי שהיא לא חברה אגודה הגיעה, השתתפה ולא שילמה. הוצאנו חולצות לחיילים וגם בן של אחת המשפחות שלא משלמות קיבל אותה. בסופו של דבר – אין לי באמת דרך למנוע את קבלת השירותים. הניסיון שהיה, והיה שגוי, אנחנו כועד גוף מבצע של החלטות אסיפה וכשהתושבים באסיפה ביקשו זאת, לדידי זו היתה החלטה שבדיעבד היינו צריכים לבדוק אותה. מאוד מהר הבנו שאין להחלטה למנוע

שירותים לאותם תושבים שיניים, כי היא לא ישימה זולת מקרים בודדים שזה קרה וזה היה לא מוצלח, מכל מיני בחינות. היה ניסיון למנוע את הפעילות וזה לא היה מוצלח. הם צורכים את השירותים והם יכולים לצרוך את השירותים ועל כן עליהם לשאת בתשלום."

(ראו: עמ' 34 לפרוטוקול שורות 5-21)

58. התנהלות שבמסגרתה התובעת אינה מספקת שירותים למתיישבים, מעבר להיותה לא חוקית היא יוצרת ניכור ופוגעת פגיעה קשה במרקם החברתי ובאופי הקהילתי של היישוב. לאור אופי השירותים אותם מספקת האגודה והועד מתוך הכספים הנגבים, הרי כי לא ניתן לאמוד את מהות השירות הניתן או להעריכו, זאת כאמור לאור מהות השירותים אותם מספקת התובעת אשר כוללים, בין היתר, השתתפות בעלויות ניהול היישוב, גינון וכו'.

59. כאמור, הנתבעים נדרשו לעבור ועדת קבלה, תוך שגילו הבנה מלאה ורצון להיות ביישוב קהילתי שהוא בעל צביון מסויים, אשר מספק רמת חיים המתאימה להם ובו ניתנים שירותים לפי סטנדרטים שנקבעו מראש. התובעת הבהירה במועד הקבלה, על פי ההוכחות אשר הובאו על ידה, את המשמעות של מגורים ביישוב. מתיישב אשר אינו חפץ לשלם עבור השירותים הניתנים במקום אמור להתריע ולהצהיר על כך מראש ולאור צביון היישוב יש בהצהרה זו בכדי להוות אי הסכמה ודחיית ערכי המקום. מתיישב אשר הבין את החובות והזכויות ואישר אותם מעצם הסכמתו החופשית לגור במקום, שומה עליו לכבד את הסכמותיו וככל שאין לו כוונה לקבל על עצמו את דרישות היישוב, היה עליו להעמיד את הצד השני על אי הסכמתו ועל כך שאין הוא חפץ בשרות וכי לא ישלם עבורו לפני שקבלתו ליישוב תאושר. בעניין ולנסי קבע בית המשפט כי שתיקה מהווה מניעות מלכפור בזכותו של נותן השרות לתשלום, ולפי דיני עשיית עושר ולא במשפט ניתן לראות במתיישב כמי שהסכים לקבלת השרות. כך גם בעניינינו.

60. הראיות בתיק לפניי מלמדות כי הנתבעים הבינו את חובותיהם וזכויותיהם ואישרו את הצביון של היישוב, האמינו בחזון של המקום וחלקם אף לקח חלק פעיל סמוך למועד הקמת היישוב, בפעילות האגודה והועד וניהול היישוב ובהתאם הם נתנו את הסכמתם לגבייה ולחובתם לשלם את חלקם בתקציב האגודה, זאת ללא קשר לחברות בה.

61. אציין כי לאחר ששמעתי את עדות הנתבעים קשה להתעלם מהמניעים מאחורי סירוב הנתבעים לשאת בתשלום ואשר מבוססים בעיקרם על אי שביעות רצון מאופן ניהול היישוב, חילוקי דעות "פוליטיים" וביקורת על הועד, בעיקר על ידי מי שלקחו חלק פעיל בניהול היישוב ועמדו בראש ועד האגודה והועד המקומי.

62. הנתבע 1 - מר קרול אלמר (אלי) פרקש, העיד לפניי כי הוא היה בעל תפקיד בוועדת הביקורת של היישוב החל משנת 2002 (מועד היווסדו) ונבחר כיו"ר האגודה בשנת 2008 (ראו: עמ' 41 לפרוטוקול שורות 1-3). העד הסביר לבית המשפט את ההליכים אשר התרחשו במהלך כהונתו ואשר הביאו להפרדת התקציב של האגודה ושל הועד ולגרסתו הוא בעצמו היה הגורם שפתח חשבונות בנק נפרדים לשני הגופים (שם, שורות 17-18). הנ"ל אישר כי תקציב המועצה מפורסם באתר האגודה (ראו: עמ' 43, שורות 11-13) והצהיר כי פרש

מהוועד בשנת 2012 (ראו: עמ' 44, שורות, 19-20). העד, בתור מי שהיה פעיל באגודה ובשלב מסוים יו"ר, הכין את תקציבה אישר כי "מסי האגודה" הם חלק מהותי מתקציב היישוב המהווה לגרסתו בסביבות 54% מהתקציב.

63. באשר לסיבה אשר הביאה לפרישתו מהאגודה לאחר תקופה ארוכה בה היה פעיל ביישוב, התנדב לטובת היישוב, היה חבר בוועדות, חבר בוועד ויו"ר אגודה ציין העד כי בשנת 2013 סבל מבעיות רפואיות, בצד חילוקי דעות קשים שהיו לו על אופן ההתנהלות במקום, אי עריכת מכרזים לספקים והעדר שקיפות באופן הניהול אשר לא היו בתקופה שבה הוא שימש שיו"ר ועד. העד אישר כי הגבייה הייתה בתוקף משך כל תקופת כהונתו כיו"ר. לגרסתו, עתה הוא סבור כי ניתן להפסיק את הגבייה ולהשלים את החסר בתקציב מגורמים שונים כפי שעשה בתקופה שבה היה חבר בוועד: **"אני בתקופתי, ידעתי להביא את הכסף הזה מתרומות שהסתכם בכמעט 4 מיליון שקל. לשאלת בית המשפט צריך לגבות את זה מכל מיני גורמים למשל הטוטו, גופים בהתנדבות, אור ירוק לתיקון בכבישים"** (ראו: עמ' 47 לפרוטוקול, שורות 13-15). העד אישר כי בתקופה שלו כיו"ר האגודה ביצע גבייה מטעם האגודה על סך של 180 ₪ לצורך השלמת התקציב אך לגרסתו, על פי ייעוץ משפטי שהוא קיבל, יש מקום לבצע הטלה ישירה של הארנונה על ידי הוועד וזה יביא להשלמת החוסר התפקודי.

64. עדות העד מלמדת בצורה ברורה על מחלוקות אישיות וחוסר שביעות רצון עקב סיום תפקידו באגודה וטענתו כי הודר מכל הליך קבלת החלטות בצורה קיצונית, ודעתו לא נשמעה תוך שצפה בהתנהלות לקויה מהצד של מי שהחליף אותו בתפקיד (העד טען לחוסר שקיפות, אי עריכת מכרזים ציבוריים בתקופת היו"ר שהחליף אותו). עדות העד תמכה בצורה ניכרת בעמדת התובעת ולפיה, העדר גבייה במקרה דנן על ידי האגודה תביא לקריסת היישוב אשר נסמך בחלק ניכר, לפחות 54% על פי גרסת העד, על הגבייה המבוצעת על ידי האגודה.

65. הנתבע 7, מר אלי דהן מטעם הנתבעים העיד כי הוא חבר אגודה החל משנת 2009 ועד שנת 2013 המועד בו הודיע על פרישה. העד אישר את תנאי הקבלה עם הגעתו ליישוב, וציין כי אשתו ז"ל הקימה את המועדון וניהלה אותו וכי הוא עבד במועדון ביישוב כאיש תחזוקה. לגרסתו, במועד הגעתו לוועדת הקליטה קיבל התחייבות היישוב לסייע בידו בעניין נגישות לילדיו אשר סובלים משיתוק מוחי, אך בפועל לא קיבל כל עזרה וסיוע בעניין. לגרסת העד, הוא קיבל יחס מזלזל ולא סימפטי מהיו"ר מארק שירין אשר סירב לדרישתו להנגיש את המועדון לילדיו על אף כי ניתנה תרומה של מר סטף וורטהיימר בשיעור של שני שליש מהתקציב הנדרש להנגשה על סך 40,000 ₪. היחס שקיבל מיו"ר האגודה הביא לפרישתו מהאגודה ולסירובו לשאת בתשלום. כאן אציין כי העד היה מרוצה מההתנהלות ביישוב עד לשנת 2015, המועד שבו עלתה הסוגיה בדבר הנגשת שטח ציבורי מול היו"ר מר מרק שירין, ופרישתו באותה שנה. גם כאן, הסירוב לשלם הנו אות מחאה על העדר הסכמה פוליטית ועל תיעודף משאבים של מקבלי ההחלטות ביישוב.

66. הנתבע 3, מר אשכנזי זוהר העיד לפניי וטען, כי הסיבה בגינה החליט לפרוש מהאגודה הנה חוסר שביעות רצון מההתנהלות של הוועד והאגודה וחוסר שקיפות לגבי הפעילות

המתנהלת במסגרתה. לגרסתו, החל ממועד מינוי מר מרק שירין החלו הסתות נגדו דבר אשר הביא, בין היתר, להחלטתו לפרוש: " היתה נגדנו הסתה, לא מהיום שפרשנו, מהיום שמי שהיה כאן מרק שירין, והיה יו"ר נכנס לתפקיד כביכול להכניס אותנו לתלם, הוא התחיל הסתה כנגדנו, עשו חרם עלינו, הוציאו אותנו מקבוצת הווטס-אפ של הגן שלא קשורה לאגודה וחברים מראים לי שכתוב שהוועד אמר להוציא אותנו מהקבוצות" (ראו: עמ' 55 שורות 1-4). העדות של העד מלמדת כי ההחלטה להפסיק את הפעילות באגודה התעוררה עם סיום תפקידו של מר פרקש קרול וכניסתו של מר מרק שירין לתפקיד ועל רקע חוסר שביעות רצון מהשינויים אשר חלו ביישוב בעקבות השינויים "הפוליטיים".

67. העד דן קרקליס היה חבר וועד הנהלה ביישוב החל משנת 2000 ועד 2008. הנ"ל אישר אף הוא כי מהכרתו את התקציב במועצה אין אפשרות כי היישוב יתקיים ללא גבייה מתאימה על ידי האגודה. הנ"ל הביע ביקורת על המועצה האזורית אשר לגרסתו מפקירה את היישוב: " מה שאני מבין מכך שאני גר 18 שנה ביישוב לבון, שהמועצה האזורית משגב לא מתפקדת כמועצה איזורית אלא מאצילה סמכויות לוועד מקומי שבעקרון לא יכול לבצע את תפקידו ואין לו ברירה במקרה הזה והוא צריך לקחת כספים מהון אגודה, מה שבמנהל תקין זה לא תקין... זה שהוא מעביר 30% תקציב למועצות האזוריות ואילו אנו התושבים כנראה במצב הסוציו-אוקונומי גבוה שלנו יכולים להשלים לו את ה- 70% חסרים על מנת שנקבל איכות חיים טובה. מה שמפלה אותנו כתושבי פריפריה בין המועצות האזוריות לבין גופי השלטון החוקיים הנוספים הקיימים. לכן משרד הפנים במקרה שלנו צריך במקרה הזה לתקצב את המועצות האזוריות על מנת שלא יידרש מאיתנו להוסיף תוספת על מנת שבמקרה הזה האגודות השיתופיות ימנעו מגבייה לא חוקית". (ראו: עמ' 60 לפרוטוקול). לגרסת העד, הועד המקומי צריך לפעול להשלים את הגבייה וכי ההשלמה התקציבית יש לעשות שלא על דרך תשלומים הנגבים מהאגודה.

68. מטעם הנתבעים העידה הגב' אורלי פרץ אשר שימשה כגזברית היישוב בין השנים 2009-2011. העדה אישרה כי בתקופה שבה כיהנה תקציב היישוב נסמך בעיקרו על הגבייה של האגודה וכי תשלומים רבים של בעלי תפקיד שולמו מגבייה זו: "בתוך הדברים של האגודה כל מה שקשור לוועדות מא'-ת' שזו המסה העיקרית של התקציב יצאה מדמי החבר. שכר מזכיר יצא מדמי חבר. הנה"ח, ביקורת וכל הדברים ברובם יצאו מדמי חבר" (ראו: עמ' 63 לפרוטוקול, שורות 22-24).

69. עדויות הנתבעים מלמדות כי העדים אינם חולקים על כך כי הבינו היטב עם הגעתם למקום את העלויות הכספיות הכרוכות במגורים ביישוב, והם לקחו חלק פעיל בניהולו. עוד הבינו את המרכיבים של התקציב, והנחיצות שבגביית התשלום על ידי האגודה, זאת לצורך השלמת התקציב אשר בלעדיה היישוב היה חדל להתקיים. הנ"ל אף לקחו חלק פעיל בגבייה בעצמם כל עוד ביצעו את תפקידיהם באגודה והם ערים להשלכות החסר בתקציב אשר עלול להביא לקריסת היישוב ככל שלא תבוצע גבייה מתאימה. הפרישה מהאגודה והסירוב לשאת בתשלומים נועדו על פניו כמחאה על המדיניות של היישוב ויו"ר האגודה, מרק שירין אשר התיישב במקום בשנת 2011 והחל לכהן כיו"ר בשנת 2013, ונגד המועצה האזורית.

70. הנתבעים, ובאופן מיוחד, העדים אשר היו בעלי תפקיד באגודה אישרו את נחיצות הגבייה, מהותה והיותה משלימה לפעולות הוועד ואישרו את מטרותיה. במועד ביצוע תפקידם ראו בגבייה של האגודה לגיטימית ונדרשת וזאת בניגוד לטיעוניהם בכתב ההגנה ובסיכומים בתיק שלפניי.

71. קשה לתהעלם מחוסר תום הלב העולה מהתנהלות הנתבעים אשר התחייבו לשאת בתשלומים הנדרשים עם הגעתם ליישוב, הבינו היטב את משמעות ההצטרפות ליישוב, פעלו שנים ארוכות לצורך הגבייה בעצמם מכוח תפקידיהם ביישוב, מתוך הבנה להשלכות במידה ולא תיערך גבייה מתאימה, ועתה משחלו שינויים פוליטיים במקום שאינם לשביעות רצונם כחברי אגודה ותיקים החליטו לפגוע פגיעה, אשר ספק אם היא לא מכוונת, בגבייה, תוך יצירת חוסר שוויון בחובות המתיישבים ותוך פגיעה במרקם הייחוד של היישוב.

72. כאן אוסיף כי הטענות של הנתבעים בדבר גבייה כפולה בגין מים הועלתה בעלמא ולא הוכחה על ידם. על אף זאת אציין כי המקום להעלות טענה לבדיקת צריכת המים אל מול התשלומים הנגבים והמועברים לספק אינה במסגרת התביעה שלפניי וקיימים ערוצים מתאימים להעלאת טענות כנגד העברת הסכומים או הגבייה בעניין המים ובכלל כנגד החלוקה התקציבית ביושב ממנה בחרו הנתבעים להתעלם.

73. הדרך גם הייתה ועודנה סלולה לפני הנתבעים לפנות בהליך מתאים בפני הערכאה השיפוטית המוסמכת או לפני רשם האגודות השיתופיות ולהעלות את טיעוניהם הן בסוגיות של הנגישות למקומות ציבוריים והן בעניין הסמכת הוועד לגבות ארנונה / היטל בהיקף רחב יותר – שתי סוגיות אשר אינן עומדות להכרעה לפניי במסגרת הליך זה.

74. לאור כל המקובץ לעיל, אני קבועת כי הנתבעים מחוייבים לשאת בתשלומי האגודה גם לאחר פרישתם ממנה ועליהם לשאת בחלקם היחסי על פי דרישות הוועד כמתיישבים במקום.

התובעת הוכיחה את גובה החוב:

75. הנתבעים אישרו כי החל ממועד פרישתם מהאגודה, כל אחד לפי המועד עליו הצהיר, הם לא שילמו את התשלום המבוקש לידי האגודה. בשים לב לקביעותיי שפורטו לעיל, ולפיהן היה על הנתבעים לשאת בתשלום ממועד ההודעה עד הפרישה ועד למועד הגשת התביעה – אני רואה בתובעת כמי שהוכיחה את גובה החוב על פי החיוב החודשי שגובה האגודה מכל תושבי המקום.

76. התובעת צירפה לתצהיר המשלים אשר הוגש על ידה כרטסות המלמדות על יתרת החוב הרלבנטיות לנתבעים במועדים הרלבנטיים.

77. הנתבעים טענו כי במשך התקופה הם הודרו משירותי האגודה ולא הורשו לקבל שירותים שונים ובכלל זה שירותי משק סגור לגן, פעילות נוער, אירועי תרבות, כל פעילות האגדה המתקיימת במתקני האגודה וכל פעילות אחרת שהמימון שלה נעוצים בהשקעה של האגודה. העד מטעם התובעת, מר מרק שירין, אישר כי הנתבעים נדרשו שלא להשתתף

בפעילות האגודה ונעשה ניסיון לתמחר את השירותים אשר סופקו להם ולא היה ניתן להפסיק אך הדבר לא צלח ונעשה לתקופה מאוד מצומצמת של מספר חודשים בודדים וכלל מסיבות התרבות. הנתבעים טענו כי מדובר בתקופה ארוכה אשר מצדיקה את ביטול החיוב כליל.

78. הנתבעים לא הוכיחו את טענותיהם כי המדובר בתקופה יותר ארוכה וכי משך אותם חודשים הם שילמו עבור השירותים הנטענים במסגרות אחרות (לא הוכחו הוצאות הנתבעים בגין צהרון או פעוטון חלופי הכספיות אשר הוציאו כתחליף לשירותים שסיפקה הוועדה). עדותו של העד מרק שירין במקרה דנן לא נסתרה.

79. הנתבעים טענו כי אין בכתב התביעה הסבר המניח את הדעת כיצד נצבר החוב בעניינם של הנתבעים. אציין כי עניין זה נידון על ידי בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי שם נקבע כי אין זה סביר שהשירותים יפורטו בהתאם לכל שירות ושירות שניתן לתושב, ולא ניתן להפריד בין השירותים שניתנים לתושבים ולכמת כל אחד בנפרד, לרבות מעקב אחר כל תושב ותושב על מנת להעריך את השירות אותו הוא צורך בפועל (ראו: סעיף 9.2 לפסק דינו של בית המשפט המחוזי בעניין ולנסי). בעניין זה אפנה גם לקביעת בית המשפט העליון בעניין שריד, בעמוד 23 לפסק הדין שם נאמר כי :

"בית המשפט המחוזי סבר כי באפשרותה של האגודה להפריד מבחינה תקציבית בין מגוון השירותים הניתנים על ידה, ולגבות בגין כל אחד משירותים אלה תשלום נפרד בהתאם לצריכה בפועל. אלא שגם אם הדבר ישם מבחינה מעשית, ועניין זה לא הוברר לפנינו די הצורך, נראה כי גביית תשלום נפרד בגין כל שירות ושירות חותרת תחת אורחות החיים ביישוב – המבוססים על ההנחה שלפיה שימוש חופשי במתקנים הציבוריים (בבריכה, במתקני הספורט, במועדון, בספרייה וכו') הוא חיוני לגיבוש המרקם הקהילתי. גביית תמורה בגין השירותים בהתאם לצריכה בפועל מאיינת אפוא את צביונו הייחודי של היישוב, המתאפיין בלכידות חברתית ותרבותית.

זאת ועוד. יסודו של החיוב בתשלום עבור השירותים גם בעת פרישה מחברות באגודה, נעוץ במאפייני ההתיישבות בקיבוץ – הרואה ערך בניהול חיי חברה וקהילה, שבהם השירותים הקהילתיים עומדים לרשות כל התושבים באופן שווה. אורח החיים ביישוב היה ידוע לכל אחד מהמערערים שעה שביקשו לבנות בו את ביתם, על המשמעות הכספית הכרוכה בו; ונכונותם של המערערים להשתלב בקהילה ולשלם תמורת השירותים הניתנים לה עמדה, בין היתר, ביסוד המלצתה של ועדת הקבלה בעניינם."

80. העד מטעם התובעת, מר מרק שירין, הבהיר את מרכיבי התקציב ובכלל זה תקציב הועד אל מול תקציב האגודה, ייעודו ומהות הפעולות לפיו מתחלק התקציב. נוסף על האמור, ניתן

לראות בכרטסות אשר צורפו בעניינם של הנתבעים את מהות הגבייה וגובה הסכומים שנגבו על פי אותה חלוקה שווה בין כלל התושבים.

81. משלא שילמו הנתבעים את הסכומים הנדרשים מהם ממועד פרישתם מהאגודה ועד למועד הגשת התביעה (ועד היום), יש לחייבם בהתאם למפורט בכתבי התביעה שכן הנתבעים לא העלו כל טענה בעניין החשיב שנערך.

סוף דבר:

82. לאור הנימוקים אשר הבאתי לעיל, התביעה מתקבלת אני מחייבת את הנתבעים כדלקמן:

א. הנתבעים 1 ו-2, פרקש קרול אלמר ואילדיקו (במסגרת ת"א 40851-12-15) ישלמו סך של 6,580 ₪ תוך 30 ימים מהיום אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. עוד, הנתבעים 1-2 יישאו בסכום האגרה אשר שולמה על ידי התבעת בהליך ת.א. 40851-12-15 הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

ב. הנתבעים 3-4, אשכנזי זוהר ואורלי (במסגרת תא"מ 42068-12-15) ישלמו סך של 6,580 ₪ תוך 30 ימים מהיום, אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. עוד, הנתבעים 3-4 יישאו בסכום האגרה אשר שולמה על ידי התבעת בהליך תא"מ. 42068-12-15 הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

ג. הנתבעים 5-6, רובין אבנר ולימור (במסגרת תא"מ 40969-12-15) ישלמו סך של 6,108.5 ₪ תוך 30 ימים מהיום אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. עוד, הנתבעים 5-6 יישאו בסכום האגרה אשר שולמה על ידי התבעת בהליך תא"מ 40969-12-15 הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

ד. הנתבע 7, דהאן אלי (במסגרת תא"מ 41436-12-15) ישלם סך של 1,000 ₪ תוך 30 ימים אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. עוד, הנתבע 7 יישא בסכום האגרה אשר שולמה על ידי התבעת בהליך תא"מ 41436-12-15 הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

ה. הנתבעים 8-9, ישראלי שמואל ושכטר גליה (במסגרת ת"א 41534-12-15) ישלמו סך של 6,480 ₪ תוך 30 ימים מהיום, אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למועד התשלום בפועל. עוד, הנתבעים 8-9 יישאו בסכום האגרה אשר שולמה על ידי התבעת בהליך ת"א 41534-12-15 הנ"ל בצירוף

ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

ו. הנתבעים 10-11, רז איתן ורז ליון טליה (במסגרת תא"מ 41344-12-15) ישלמו סך של 6,540 ₪ תוך 30 ימים מהיום אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למעוד התשלום בפועל. עוד, הנתבעים 10-11 יישאו בסכום האגרה אשר שולמה על ידי התבעת בהליך תא"מ 41344-12-15 הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

ז. הנתבעים 12-13 פרץ דורון ואורלי (במסגרת תא"מ 41579-12-15) בסך של 6,540 ₪ אשר ישלמו תוך 30 ימים אחרת יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למעוד התשלום בפועל. עוד, הנתבעים 12-13 יישאו בסכום האגרה אשר שולמה עד לידי התבעת בהליך תא"מ 41579-12-15 הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

ח. הנתבעים 14-15, קרקליס דן וגלית (במסגרת תא"מ 41598-12-15) ישלמו סך של 6,750 ₪ תוך 30 ימים מהיום אחרת יישא הסכום הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד הגשת התביעה ועד למעוד התשלום בפועל. עוד, הנתבעים 14-15 יישאו בסכום האגרה אשר שולמה על ידי התבעת בהליך תא"מ 41598-12-15 הנ"ל בצירוף ריבית והצמדה ממועד תשלום האגרה (על פי חשבונית אשר תוצג) ועד למועד התשלום בפועל.

83. הנתבעים 1-15, ביחד ולחוד, ישלמו לתובעת שכר טרחת עו"ד כחוק על סך 20,000 ₪. הסכום ישולם תוך 30 ימים מהיום אחרת יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד מתן פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

זכות להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה במועדים הקבועים בדין.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים בדואר.

ניתן היום, כ' סיוון תשע"ט, 23 יוני 2019, בהעדר הצדדים.

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן
אלואז זערוורה עבדאלחלים 54678313-/-
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה